

Polyanthea Sacra

Ex Universæ Sacræ Scripturæ Utriusque Testamenti Figuris, Symbolis, Testimoniis, Nec Non E Selectis Patrum, Aliorumque Authorum, Sententiis, eruditis Interpretationibus, Similitudinibus, rarisque Historiis collecta, Et Copiosis, Exquisitisque Materiis Moralibus De Virtutibus Et Vitiis Pro ...

Spanner, Andreas

Augustae Vindelicorum, 1702

§. 27. Præparatio ad adversa. Ex Veteri. Ex Novo. Ex Patribus, & aliis.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-79369](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-79369)

Iusti confitebantur nomini tuo. Pl. 139. 14. Designatur, hoc debere fieri inter quaslibet corporis graves, amarasque pressuras. Tunc enim magna virtus est laudare Dominum, quando seipsum saeculi blandimenta subducunt. Bonus enim fuit Job, cum Dominum dives colebat: sed quanto melior, dum eum sub multiplici afflictione laudabat. Cassiodorus hic.

Percusserunt me, & vulneraverunt me. Cant. 5. 7. Exarsit inde in amore Dilecti validius: *ut nuntietis ei, quia amore langueo.* v. 8. Addit laudes dilecti, licet eam pulsari, & vulnerari passus: *Dilectus meus candidus, & rubicundus.* Velloso in Judith. 7. Paræn. 24.

Accipit Jesus panem, & benedixit ac fregit &c. Matth. 26. 26. Divisâ in Apostolos Eucharistiâ, observatur Christo ob oculos tota crucis injuria; quam libenter sustinens *gratias egit*: ut ostendat se in gratijs fractionem sui corporis, id est, occisionem suscipere, ait Theophylactus. Id ib.

In eadem afflictione mali Deum detestantur, atque blasphemant; boni autem precantur, & laudant. Tantum interest; non qualia, sed qualis quisque patiatur. S. August. de Civ. 1. 1. c. 8.

§. XXIV.

Patientia motivum Resurrectio.

Venientes venient cum exultatione. Pl. 125. 6. Venientes utique in Resurrectione venient ad iudicium cum exultatione *portantes manipulos myrrhae suae.* S. Bonavent. in Pl. 118.

Cæterum nos amemus patientiam Dei, patientiam Christi: rependamus illi, quam pro nobis ipse defendit. Offeramus patientiam Spiritus, patientiam carnis; qui resurrectionem carnis, & Spiritus, credimus. Tertulian. lib. de patientia.

§. XXV.

Patientia varia motiva alia.

Abiit percutienti se maxillam. Thr. 3. 30. Patientia humilitatis indicium est. S. Paschas. hic.

Mitte gladium tuum in locum suum. Matth. 26. 52. S. Leo l. 6. de Pass. superfluum erat, ut, qui nolebat praesidiû Angelicarum virtutum juvari, vellet se unius Discipuli oppositione defendi. Fugiamus & nos, qui magnalia Mundi abnegavimus, de parvis consolationem querere; qui plenas mensas abjecimus, ad micæ inhære. Baeza t. 1. l. 1. c. 11. §. 12.

Si sol super iracundiam nostram occiderit. (Eph. 4. 26.) periclitamur. Non licet nobis unâ die sine patientiâ manere. Tertull. 1. de pat.

Abstine a servo Dei tale inquinamentum; ut patientia majoribus tentationibus preparata in frivolis excidat. Id. ib.

Duplex patientiam manet victoria: hominem vicisse, proprios animorum motus; & temperasse mores alienos. S. Valerianus hom. 12.

Quemadmodum incus aliqua, licet quidem semper verberetur; non tamen dat tergum, neque concavitate formam in se recipit, sed eadem, semper manet, sibi que similis: sic & qui verum se vult gerere Christianum, inter diversas tribulationes, atque tentationes; sive extrinsecus ab hominibus illatas injurias, contumelias, persecutiones, damna, aut alia ejusmodi; sive intrinsecus à spiritibus malignis inductas angustias diversissimas; unus, & idem, maneat oportet, fortiter quaecunque obvenientia perferens. S. Ephrem de fide.

Mihi crede: non habet concupiscentia locum, ubi patientia dominatur; ubi vivitur sobrie; ubi mors timetur. S. Zeno Ver. f. de Continentia.

Tota vita iusti in duobus est: pati malum, & facere bonum, id est, labor, & dolor. Hugo Card. in Gen. 26.

§. XXVI.

Patientia in injurijs.

Nostra est aqua-vocavit Calumniam. Gen. 26. 20. Locum injuriæ vocat Calumniam; & v. 21. *inimicitias.* S. Chrysost. hom. 52. in Gen. non oblectatus est; sed in sola fontium appellatione reliquit alienæ malitiæ memoriam indelebilem. Velloso in Judith. 2. Paræn. adv. 5.

Annis, quibus vidimus mala. Pl. 89. 15. En quomodo generosæ animæ inscriptas à Deo ærumnas extenuant quovis aliò corporis sensu mala si dicerent se expertos, gravius se faterentur oppressos. At, cum dicunt, mala se solùm vidisse, vix se testantur afflictos. Cor enim inter ærumnas premitur, auris strepitum quatitur, affligitur memoria recordatione malorum; odoratus oneratur graveolentiâ: solus oculus solem æmulatus, ærumnas videt, nec sentit; vulnera incruentus spectat, lætus mœsta intuetur, fractionem integer aspicit, foribus adest immaculatus. Oliva l. 12. Strom. §. annis, quibus vidimus &c.

Non: ne forte colligentes Zizania &c. Matth. 13. 29. V. Beda: hic nobis patientiæ exemplum præbetur: ut, sicut patetfamilias in dolo inimici patiens fuit, sic in aliqua nos læsione, non statim ad vindictam, sed magis ad tolerantiam, recurramus. apud Sylveira in Matth. 13.

Quantas Moyses à populo illatas absorbebat injurias! quam miti sermone post injurias appellabat populum! consolabatur in laboribus, delinibat oraculis, fovebat operibus: merito æstimatus est supra homines. S. Ambros. l. 2. offic. c. 7.

§. XXVII.

Preparatio ad adversa.

Nuntius venit ad Job. 1. 14. &c. Unâ adversitate nuntiata statim altera avertitur: nè, si ali-

si aliquod intervallum fieret, intus ad cor suum rediret, & se ad patientiam præpararet; & sic sequentia facilius sustineret. S. Thom. Aq. lect. 3. hic. Nuntius, qui tam multas clades Jobo nuntiavit, fuit ipse diabolus, ut vult S. Chrysostomus; vel saltem diaboli fraude submissus, ut Origenes &c. voluit Jobi aures telò minimè prævisò vulnerare: ut repentino dolore consternatus facilius ad impatientiam, & blasphemias contra Deum, adigeretur. Mendoza in 1. Reg. 4. 12. Annot. 12. lect. 1.

Timor, quem timebam, evenit mihi; & quod verebar, accidit. Job. 3. 25. Inde tantus victor omnium calamitatum: quia jam se ad ea pararat. Sylveira in Apoc. 4. Semper cogitatione spectabat ad illum timorem, operiens eum, & parans, speransque. S. Chrysost. hom. de avaritia.

Procul (equus) odoratur bellum. Job. 39. 25. Sic justus, & sapiens, procul odoratur tentationem; seque præparat ad pugnam. Baradius D. 6. Paschi. tom. 4. l. 5. c. 1.

Paratus sum, & non sum turbatus. Pl. 118. 60. Magna ad patientiam fundamenta preparatio jaciit. Quidquid enim ex insperato erumpit, vehementiori semper turbatione animi afficit. S. Cyrill. Alex. l. 9. c. 22. in Joan. Malum enim, quod prius considerat, atque expectat, tolerabilius efficitur. Euthymius apud Sylveira in If. 2. Disc. 7. Bis dicit: *paratum*: quia homo ad ea, quæ occurrere possunt, promptus, cum sit unus, valet quod duo. Incognitus apud Did. Nyss. D. infra o. ctav. Asc.

Præpara animam tuam ad tentationem. Eccl. 2. 1.

Ex Novo.

Ecce ascendimus Jerusalem. Matth. 20. 18. Theophylactus: prædicit Dominus Discipulis eventura; ut mentes eorum præparet: quod prius audita facilius ferant, & non repente percellantur animò. apud Sylveira in Matth. 20.

Audituri estis praelia, & opiniones Prætorum; videte, ne turbemini. Matth. 24. 6. Origen. hom. 28. in Matth. *videte*, non dixit, audite: hortans eos, sollicitos esse, ut oculis animæ possint videre, postquam audierint praelia, singulorum naturam prævidentes, ne terreantur.

Vado parare vobis locum. Joan. 14. 2. & iterum v. 12. *ego ad Patrem vado.* & c. 16. 5. *vado ad eum, qui me misit.* & v. 7. *expedit vobis, ut ego vadam.* S. Chrysost. hom. 78. eorum animum experitur, & probationem reddit: ut & in calamitatibus æquò animò discessum suum & generosè perferant; assuefacit. Minus enim jacula prævisa feriunt. Sylveira in Joan. 16. q. 4.

Mementote sermonis mei. Joan. 15. 20. Prædixit Christus omnia, quæ ventura erant super Discipulos suos: nè, cum venissent, reperirentur Discipuli non parati, & eorum animi frangerentur in subitatione malorum. Et suader, eos esse memores; quia prædixit, quòd sic passuri erant, nè immemoria prædictorum

eos per impatientiam conturbaret; magis autem eorum animos solidaret retenta memoria. Sim. Cals. l. 12. c. 11.

Hæc locutus sum vobis &c. Joan. 16. 2. Cyrill. Alex. l. 10. in Joan. c. 34. Nam quod non expectatum præter opinionem subito ingruit, magnos etiam plerumque animos turbat: quod autem prævidimus, quamvis gravius inferatur, levius tamen propter præmeditationem videtur. apud Arcones in If. 2. Disc. 7. Glossa interlin. ego dixi neignaros hæc, & improvisa turbarent; sed prævisa patienter ferantur.

Iesus sciens omnia, quæ ventura erant super eum, processit. Joan. 18. 4.

Ex Patribus, & alijs.

Præmeditari debemus futura; nè, postquam venerint, obstupefaciant corda nostra miraculò. Nam præmeditatus in tali casu dicturus est: sciebam te venturum; non inexpectatus ades: tuum insultum jam antè præfagebam. Ad eum modum si quis se præparavit, sustinebit sine ruinæ pericula. At ex improvise turbati, vociferari, interdum & lamentari, est mentis valde miseræ. S. Justinus M. ad Zenam, & Serenum.

Si id, quod amarum est, antea cognoscas, indues patientiam. S. Ambros. lib. de parad. c. 12.

Nullus sit casus, quem meditatio tua non præveniat. S. Hieronymus lib. 2. soliloqu. c. 6.

Sic nos ad Deum expansos ungula fodiant, cruces suspendant, ignes lambant, gladij guttura detruncent, bestia insiliant: paratus est ad omne supplicium ipse habitus orantis Christiani. Tertull. Apolog. adv. Gentiles.

Disponentem se ad futura pericula propter Deum clades prævisa non lædit. Sim. Cals. l. 5. c. 1.

Præcogitati mali mollis ictus venit. Seneca ep. 76.

§. XXVIII.

Priori affinis.

Usquequò ebria eris &c. 1. Reg. 1. 14. Mater Samuelis in templo à Sacerdote spera forti animò tulit contumeliam. Unde sexui fragili tam insignis victoria? S. Chrysost. domi Annam exprobat amula: venit in templum, & Sacerdos contumelià afficit. Effugerat domesticam tempestatem; venit in portum, & rursus invenit undas. Verè in patientia exercitata, domi præparata ad perferenda maledicta; amulæque convitijs exercitata, & in templo multam præstitit humanitatem, viriliter, ac magnò animò, scommata ferens, Baeza t. 1. l. 3. c. 2. §. 2.

Non vales resistere. 1. Reg. 17. 33. Risit Saul puerum David intermem contra Goliath profilientem. Cui David unico argumentò, & suam fortitudinem, & obtinendæ victoriae certitudinem, persuadebat: *pasebat servus tuus &c.* v. 34. Etenim qui talibus victorijs in solitudine armatur, nesciet in palæstra acies time-